ny!), hvorefter de saakaldte ufuldstændig tilregnelige kan uskadeliggøres i Stedet for at straffes mildere. Indtil videre: Se at faa Domstolene til at bruge den Lov, vi har, paa en anden Maade.

Professor *Torp:* Mine Damer og Herrer! Jeg maa begynde med at bede dem om Undskyldning for, at det naturligvis for mig, der møder op som Nr. 6 i Talernes Række, er ganske umuligt at sige noget egentlig nyt. Jeg er i det heldige Tilfælde at kunne sige, at alle vi, der taler i Aften, i det store Hele er enige, selv om der naturligvis er smaa Nuancer i vore Opfattelser.

Naar jeg har indvilget i at tage Ordet her i Aften, saa er det paa den ene Side, fordi jeg ganske deler den Harme og Forbitrelse eller Sorg, vil jeg hellere sige, som vi alle føler, og som vi alle har lidt under ved Beretningen om de uhyggelige og grufulde Forbrydelser, der er begaaede i Jylland og her i Københavns Nærhed. Men det er ogsaa af en anden Grund. Skønt jeg nemlig paa ingen Maade undervurderer det frygtelige ved disse Forbrydelser, og skønt jeg fuldtud forstaar den Harme, der griber mange Mennesker, og som giver sig Udslag af forskellig Art, som ikke altid er helt fornuftige, og endskønt jeg mener, at det er af yderste Vigtighed, at vi udnytter denne Anledning til at tage os sammen for at faa Forholdene undersøgt og søge Midler til deres Afhjælpning — saa mener jeg dog, at det er af Vigtighed, og at det er ganske nødvendigt at slaa lidt koldt Vand i Blodet, om jeg saa maa sige. Jeg tror nemlig, at man ikke gavner en Sag, hverken ved ophidsende Udtalelser eller ved overilede Handlinger, men at man koldt og nøgternt bør se paa, hvad der er sket, og gøre sig det klart ved roligt Overlæg, hvilke Foranstaltninger der bør træffes for saa vidt muligt at forhindre, at slige Ting sker.

Jeg har fundet Anledning til at udtale dette, fordi jeg har haft en uhyggelig Følelse af, at man hører det summe i Luften med Udtalelser som disse: Nu skal vi se til at uskadeliggøre slige Personer, ganske særlig ved at umuliggøre dem at begaa denne Forbrydelse, — og der har været Tale om Lystmord, om Mordepidemi og Voldtægtsepidemier.

Jeg vil da først sige, at jeg tror ikke paa, at der foreligger en saadan Epidemi. Disse Forbrydelser er indbyrdes saa forskellige, at det efter min Mening vilde være ganske forfejlet her at tale om nogen Epidemi. Hvis det overhovedet er noget andet end rene Tilfældigheder, saa tror jeg, at disse Forbrydelser maa forklares paa en ganske anden Maade.

Det er en bekendt Sag, at visse Forbrydelser, ganske særlig Volds- og Sædelighedsforbrydelser i alt Fald paa den nordlige Halvkugle kulminerer paa en bestemt Aarstid, i Maanederne Maj og navnlig i Juni og Juli. Hvis man overhovedet vil finde noget andet, end hvad jeg tror, det nærmest er, et Tilfælde, i dette Sammentræf af Forbrydelser, der nylig har fundet Sted, saa bør man vistnok søge Grunden netop i den ualmindelig, varme Forsommer, vi har haft, og som giver en rimelig Forklaring af, at den opgemte Lidenskab, der altid giver sig stærkest Udslag i den begyndende Varmeperiode, netop i Aar er brudt igennem med saa frygtelig Magt. Dette er ganske vist en Hypotese, men jeg tror, at denne Hypotese er mere holdbar end Forestillingen om, at der her skulde foreligge en Mordepidemi.

Jeg er enig med Professor Friedenreich i, at der her ikke er Tale om Lystmord i noget af disse Tilfælde. I et af Tilfældene er det ganske klart et Rovmord, men jeg tror ogsaa, at der i alle Tilfælde mangler de Egenskaber, som man kræver ved et egentligt Lystmord. Jeg er dog enig med Prof. Friedenreich i, at vi ved altfor lidt om Sagen til at udtale os bestemt derom.

Det er blevet fremhævet Gang efter Gang, at disse Forbrydelser ganske særlig gaar ud over Kvinder og Børn, som er de værgeløse. Jeg vil dog gøre opmærksom paa, at det gælder ved næsten alle grove, uhyggelige Forbrydelser, at Ofrene er værgeløse; det er altsaa ikke noget særegent ved de her foreliggende Forbrydelser, men det gælder f. Eks. ogsaa ved Giftmord, og iøvrigt ved de fleste Rovmord, hvor Offeret i Reglen er værgeløst, fordi Forbryderen enten virker i det skjulte eller lumskelig kommer bag paa Offeret paa en saadan Maade, at vedkommende slet ikke kan værge sig. Jeg ønsker at fremhæve dette, fordi jeg mener, at det, at Ofrene har været værgeløse, altsaa ikke er en Omstændighed, der adskiller de her omtalte Forbrydelser væsentligt fra andre, saaledes som man i første Øjeblik kunde faa Indtryk af.

Desuagtet mener jeg, at vi selvfølgelig bør gøre os det klart, at der her er al Anledning for Samfundet til at opkaste det Spørgsmaal: Kan der gøres noget for at forhindre Gentagelsen af den Slags Forbrydelser? Dette Spørgsmaal bør tages op til Overvejelse, og naar det er besvaret, bør der selvfølgelig handles derefter.

Selv om vi gaar ud fra, at disse Forbrydelser er ganske spontane Udbrud af optændte Lidenskaber, ligesom en Slags vulkanske Udbrud, er der dog al Anledning til at tage det Spørgsmaal op til alvorlig Overvejelse: Har Samfundet gjort sin Pligt, eller har Samfundet i nogen Retning forsømt den?

Jeg tror, at Svaret paa dette Spørgsmaal vil blive, som det i de allerfleste Tilfælde vil blive, naar man rigtig gaar til Bunds i Spørgsmaalet: Samfundet har ikke i alle Retninger gjort sin Pligt, og derfor har Samfundet den Pligt at gøre, hvad det kan, for i alt Fald at bidrage til at undgaa altfor grelle Gentagelser af lignende Forbrydelser.

Men paa den anden Side kan jeg ikke noksom advare imod, at man skulde hengive sig til Illusioner i Retning af, hvad Samfundet og navnlig, hvad en ændret Straffelovgivning skulde kunne udrette. Fru